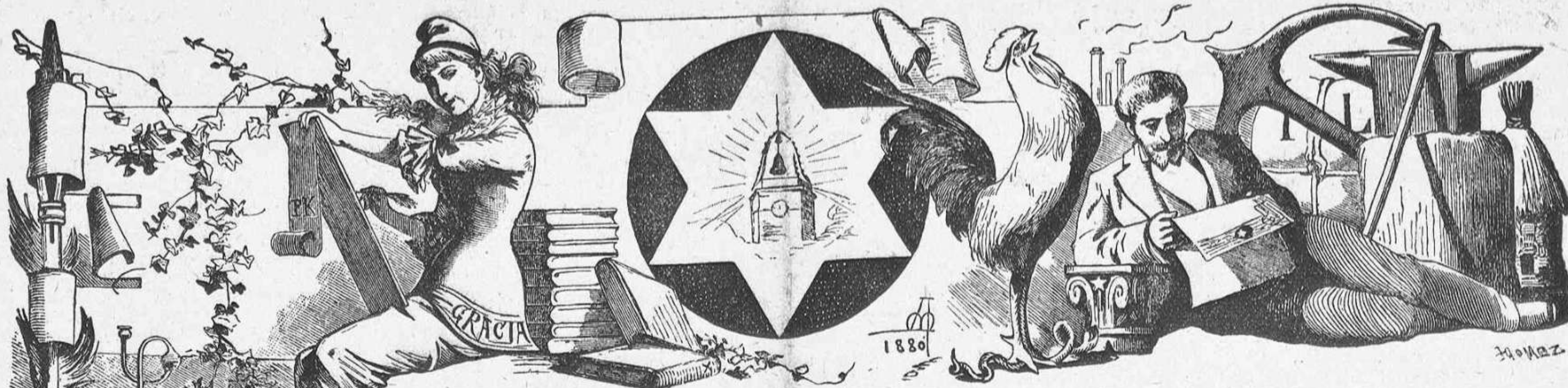

0138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

LLAGUTS Y CARROS

El dia que 'ls pressupostos de 'n Villaverde degudament aprobats se posin en planta serà 'l dia que disfrutarem de veras. Ja 'm rich jo dels *Segadors* que al cap-de-vall tot lo dels catalanistas son cançons: els verdaders segadors sortirán de Madrid ab las fals ben esmoladas, y un cop se llensin á la feyna, si algú no 'ls para l' es-

branzida, no ha de quedar una espiga ni un brí d' herba en las campinyas espanyolas.

Avuy no hi ha casi ningú que 's formi exacte concepte dels plans del gran ministre de la regeneració: únicament quan prenguin la forma de recibos á cobrar s' arribará á comprendre la seva enormitat.

—¿Y aixó haig de pagar?—preguntará 'l contribuent, espalmat, posant els ulls en blanch.

—Aixó.

—Y aixó han votat las Corts de la nació?

—No: las Corts de la nació no han votat res, perque aquestas no existeixen; ho han votat las Corts silvelinas, lo qual es molt distint, encare que pel cas es lo mateix. Del fondo dels tupins electorals surten aquestes bullits.

**

Retreyam la senmana passada la odiositat dels augmentes de certs impostos que com el de consums carregan exclusivament sobre las classes pobres, y presentavam com á contrast dels sacrificis que s' exigeixen á la gent necessitada, la franquicia concedida als billars de las casas ricas.

Donchs en tot lo restant passa dos quartos de lo mateix.

Aquí tenen sino el projectat impost sobre la navegació. Vindrán á pagarlo tots els barcos, pero en una quantia distinta, y en rahó inversa de la seva importancia. Els mes petits, els mes débils serán els mes carregats: la carga del impost será tan grossa que se 'n anirán á pico sens remey.

Aquells pobres llaguts y pailebots que fan lo comer de cabotatge: els que desde Valencia y Mallorca y arrostrant tota mena de penalitats y de perills se 'n van á Fransa carregats de fruyta, y que si troban vent contrari han de anarla llansant pel camí, haurán acabat de viure. En Villaverde no vol que pateixin tant. L' impost que 'ls clava á sobre no 'ls permetrá formar aquellas associacions de amos, patrons y mariners, en las quals posanhi tots el coll, se llansavan al mar á defensar lo rosegó de pa de cada día. Las urpias del Estat amenassan ab apoderarse de totas las ganancias que poden fer fins en los viatjes mes propicis. No hi ha remey per ells: haurán de plegar tots.

Y no tindrán altre consol que veure com á cambi dels ronyosos xavos que se 'ls priva de guanyar, la poderosa Companyia Trasatlántica percibeix de

aquest Estat escanya-pobres quantiosas subvencions que li permeten viure ab luxu insultant y fomentar la peste de la reacció clerical y jesuítica.

Y ben bé que 'ls hi está als bons mariners qu' en lloch de naixer en un recó de platja, no varen triar pera son infantil regalo 'l bressol daurat de algun se-

nyor marqués de las Cinquillas. Son pobres y han de patir.

**

Equivalentes en certa manera als llaguts y als falutxos que solcan la mar, son els carros que rodan per terra, donant vida á la penosa industria dels transports.

De aquests també se 'n ha recordat en Villaverde, tractantlos ab el mateix carinyo que á aquells.

Fins ara pagavan els carros una patent de 12 pessetas; pero segons la nova ley las patents serán de 75 á 250 pessetas, á voluntat del ministre.

Sembla que de aquesta contribució sobre 'ls carros se refia principalment l' Hisenda pera sortir de apuros, lo qual no dupto que arribaria á conseguirho si en lloch de cobrar en pessetas s' avingúés á cobrar en renechs y cada renech valgués un ral.

Figúrinse ab quina bona voluntat ha de acceptar aquesta contribució la gent que maneja tralla, quan se li diga:—Val mes la con-

Els boers á las trincheras: els fills ajudant als pares.

tribució que t' exigim que 'l caball que menas. Persones que coneixen la matèria calculen que a Barcelona solament, hi ha uns 30,000 carros de transport, y suposant que per terme mitjà se 'ls apliqui un impost de 150 pessetas, els carreters barcelonins haurán de pagar per aquest sol concepte una suma de quatre milions y mitj de pessetas... ó sigan 18 milions de renechs á ral cada un.

Pero també 'ls carreters que treballan y suan, al igual que 'ls mariners dels falutxos tindran el consol de saber que 'ls carruatges de luxe han sigut eximits de tot impost, ab lo qual si no 's donan per satisfets será que tenen un gènit insuportable, un gènit de carreter.

**

Aixís es tot lo que proposa en Villaverde. ¡Guerra als pobres! ¡Favor als rics!...

L' eliminació paulatina de tots els que treballan pensament, conseguida per medi de la fam, deu entrar com á norma de conducta en los plans regeneradors del actual govern.

No puch ocultar que á mi 'm produheix una alegria boja, perque estich segur que lo que no han pogut lograr la democràcia y 'l socialisme ab alguns anys de predicacions pera despertar al poble del seu ensopiment, ho conseguiran en un tancar y obrir d' ulls els que ab la seva codicia insaciable, ni la vida volen deixarli guanyar.

Perdrán els mariners els barcos, pero bé 'ls quedarà una estella, y ab una estella 's pot fer feyna... Perdrán els carreters, vehículs y mulas; pero las xurriacas no las abandonarán... y quan rastallin y xiulin... ¡quí sab!... potser el carro de la nació, que avuy está atascat, á la primera embestida sortirà del pedregal.

P. K.

BRA en nostre poder una sentida carta suscrita per 20 condemnats á presidí á conseqüència del procés de Montjuich, protestant enérgicament de que s' haja vingut á establir l' afirmació de que no hi ha motius evidents pera procedir á la revisió de la citada causa.

Enumeran de nou els torments que serviren de base á la instrucció del procés; citan als esbirros que 'ls atormentaren, aixís com las gestions que en diverses épocas practicaren fentlos públics, y apelan á las senyals indelebles que conservan encare en el cos alguns dels atormentats.

Ab molta rahó diuhen:

«Ens estimém mes la dignitat que la vida, y per aixó mateix demanam á qui procedeixi, de la manera mes seria, que se 'ns processi per injuria y calumnia contra las autoritats qu' executaren els torments y las que 'ls consentiren, que ara han sigut absoltes. Allí personalment sufrint careig ab els inquisidors y están presents els testimonis no quedarà lloch á duptes. Aixís demanarem al Jutjat de la Capitania general que 's fes aquesta informació, fracassada ans que fallada; pero aquella Capitania jutje y part y molt desembrassada per administrar justicia en temps de 'n Despujol, ens ho denegá y continuá enviant exhortos als jutjes de aquests presidis africáns, que ni saben interrogar ni escriure las respostas, ni poguerem nosaltres recordar y alegar en un moment donat, com se 'ns exigí tots els dats y testimonis de nostre tan sensacional com infame procés.»

**

Mes avall afegeixen:

«No 'ns hem de dar per satisfets ab l' indult siga de l' amplitud que siga, ni á ningú que 'ns l' otorgui hem de agrahirlo, siga qui siga, perque no volem caritat sino justicia, y per aquest motiu insistim en demanar la revisió de nostre inicuo procés, encare que s' hi opo sin conveniencias polítiques y gubernamentals.»

«Y si de la revisió resultessim culpables en lo mes mínim de qualsevol delictes, á no ser el de tenir un amor inmens á la justicia y á la llibertat, que se 'ns ametralli y se 'ns condemni pera sempre, y cayga sobre nosaltres la execració de las generacions presents y futuras.»

**

Qui usa un llenguatge tan categòric y terminant es digne de que se l' atengui.

Surti, donchs, de la sombra en que s' ha tingut fins ara l' odiós procés, y ventilis á la llum de la publicitat.

Y compleixis l' adagi llatí: «Fiat justitia et ruat cælum.» «Fassas justicia encare que 'l cel s' arbolí.»

Quan tot lo mon civilisat s' interessa vivament pel triufo dels boers, el govern espanyol, olvidant

els debers que li imposa la neutralitat, permet que las fábricas de Plasencia proveheixin de granadas á Inglaterra.

Aixís es com se secundan els anhels de l' esperit públic completament favorable al bon éxit de las repúblicas sud-africanas.

Y aixís es també com el govern de 'n Silvela recompensa 'ls ausilis que 'ls inglesos van prestar als yankees, guardantlos las espatillas, quan aquests van volguer apoderarse de las nostras colonias.

**

Ara no més falta una cosa.

Que al acabarse la guerra de l' Africa austral li quedi al inglés un bon repuestó de las granadas que li cedim y que 'ns las torni disparantlas sobre Canarias y las Balears.

En qual cas ja no 'ns caldrá sino recullirlas y fonde ab ellas l' estatua de 'n Silvela, salvador de la patria.

La nova lley de protecció als noys y á las donas que treballan en las fábricas no pot compararse de bon tros á la que va sancionarse durant la República del 73, y que ningú ha complert, perque després de la República va venir la restauració, y aquesta ha necessitat la friolera de 26 anys pera recordarse de aquestas tonterías.

La lley de ara es complicada, de un caràcter reaccionari molt marcat y 's presta á molts amagos.

Per dirimir las qüestions que pujan suscitarse, estableix una especie de junta presidida pel rector del poble. De manera que 'ls que pel compte que 'ls solen ser els grans amichs dels burgesos, son els cridats á entendre principalment l' aplicació de la lley, en els cassos duptosos.

Ben garbellada la cosa, l' obra del actual govern mes aviat que una lley protectora dels treballadors sembla una lley protectora dels ensotanats.

No nosaltres, ni cap periódich liberal: es el corresponal telegráfic del avi Brusi 'l que ho diu:

«Gijón.—La manifestació republicana realizada con motivo de descubrir una lápida en la casa que habitó el Sr. Serracina, ha sido imponente.»

Quan els mateixos reaccionaris ho confessen, hem de creure que realment reviu y creix l' esperit republicà.

Llástima que tanta forsa s' emplehi sols per honrar als morts y no 's concentri per demanar comptes als vius qu' están matant á la nació!

CARTAS DE FORA.—Calaf.—Es escandalosíssim lo que passa en aquesta població en la qüestió dels pesos y mesuras: tothom els gasta curts, y es que 'ls que deuran castigarho, pel càrrech que desempenyan, son els primers que donan el mal exemple.—Itemmes: s ha format un tal munt de bruticia sota 'l campanar, que no fora extrany que hasta 'ls sants abandonessin la iglesia per no poder resistir las malas olors. ¡Sería bonich que de aquell lloch sagrat ne sortís una epidemia!

Prullans.—Encareli coual homelo negre que varem dir d' ell en la carta publicada 'l 4 de novembre, y respirant per la ferida, al veure l' éxit alcansat per la CAMPANA contrastant ab lo del periódich catòlic que 's va fer eco de las sevas pretensions, brama com una fiera, dihent que aquest valent senmanari está excomunicat y condemnats tots els que 'l llegeixen. També va dir que sabría qui havia donat la noticia; pero fins ara ha tingut d' espinarse 'ls aquest reviscolat defensor de la Santa Inquisició.

Artesa de Segre.—Calculin si estará disgustada la gent de sotana de aquesta montanya al veure que fins alguns que avants els ajudavan s' han fet protestants. Tres enterros protestants s' han celebrat en l' espay de pocas senmanas, l' un aquí y 'ls altres á Montargull y Vilanova de Orcaó, haventhi assistit á tots una numerosa concurrencia composta de donas en sa major part.—La commemoració del 11 de febrer se celebrá també ab molt entusiasme, com may s' havia vist en aquest pais, de manera que 'ls enemichs de las ideas lliberals están que no tocan de peus á terra, perque 'l terreno 'ls falta cada dia mes.

Viladecans.—Del nostre pare sense fills (coneguts) podem dir qu' es ribot y estenallas, y Ribot dels de sistema inglés per la manera especial que té de fer saltar las pelus, y estenallas pel modo violent d' estrenyer els negocis temporals que tant rebutjava y anatematisava Cristo. Tant es aixís que per fer la llesca á alguns particulars que 's dedican á l' expendició de cirris, s' ha negat á admetre ab caràcter de donatiu cap cirri que no fos comprat á la seva propia parroquia. El ser tan formiga ha fet que no 's pogués celebrar ab solemnes oficis l' última festa de Sant Sebastiá, patró del poble. Si al Crucificat li fos possible desclavarse de la creu, prou agafaria indignat un bit de bou y repetiria l' edició de treure á vergassadas als mercaders del temple.

VOLTAIRE

Ja no serém homes els elements lliberals de Barcelona si no portém á efecte la idea d' erigir en un siti públic de la ciutat una estatua dedicada á Voltaire.

L' immortal filòsof es qui més contribuí á l' emancipació de la conciencia humana: la redemptora revolu-

ció francesa sigui en gran part preparada per los escrits genials de Voltaire.

Caygué ab aquella 'l dret diví. Els reys que s' enorgullian atribuint el seu poder á la gracia de Deu degueren renunciar á un principi que 'ls constituí en amos y senyors de vidas y de hisendas. Els que s' hi oposaren perderen la corona... algú junt ab la corona perdé la testa.

Pero las ideas per mes que avansin no arriban may sense dificultats al seu últim terme. La revolució francesa feta en bé del poble, prenent per lema la santa trilogia *Llibertat, Igualtat, Fraternalitat* ha sigut principalment aprofitada per una mesocràcia que s' ha fet mestressa del govern dels Estats y del predomini social. Sens mes objectiu que la possessió y 'l goig de la riquesa, molts dels elements que la componen han acabat renegant de la Revolució, á la qual ho deuen tot; y apartan la vista de la miseria del poble, si es que no l' explotan sense pietat.

El volen ignorant y sumís. Y per aixó sollicitan el concurs actiu de la reacció ultramontana; y per tot arreu fomentan lo predomini del clero en tots los actes de la vida, avenintse á ser tan cobdiciosos com hipócritas.

Contra aquesta regressió intempestiva á las preocupacions velles qu' encongeixen els esperits; contra aquesta taca negra que obscureix el sol del progrés han de concentrarse tots els elements lliberals, resoltos á lliurar quantas batallas sigan necessaries pera netejar l' atmósfera de miasmas clericals. Y 'l millor símbol de aqueixa concentració deu ser la figura del immortal filòsof, pare de la Revolució moderna. Ella ens animará á ser forts y constants en las nostras empresas.

S' ha dit que 'ls reaccionaris tractan per la seva part de contrariar l' acció dels elements lliberals, oposant estatua á estatua. La qu' ells han elegit es la de Jesús.

Ben vinguda siga, y contin ab els nostres subsidis sempre que s' avingan á representarla en tal forma que recordi un dels fets mes memorables de la vida del Home Deu. Colóquino sobre 'l pedestal, fuet en má y empaytant als mercaders del temple.

En aquesta actitud mes que una oposició será un complement de la estatua de Voltaire.

P. DEL O.

LA VOCACIÓ

Quan en Romero Robledo va tenir dotze ó tretze anys, els seus pares, preocupantse per la sort del bordegàs, varen resoldre buscarli un ofici sá y honrat que pogués donarli 'ls medis de guanyarse un tros de pa.

Procedint ab la cautela qu' en tal cas es natural, varen volguer que 'l noy Paco escullís ab llibertat lo que á n' ell li fés més pesa, per alló que tothom sab de que qui á gust seu treballa no arriba á cansarse may.

— Escolta—van dirli un dia:— ¿vols ser sabater?

— ¡Qu' es cas!, va respondre la criatura:— ¿Jo resignarme á passar la vida entre cuyro y pega y nyinyol? Deu me 'n reguard.

— ¿Vols ser pastisser? —La cosa ja no 'm desagrada tant: el turró y la confitura sempre m' han entusiasmats, pero no fa pel meu geni l' ofici aquest.

— ¿Vols probar la professió de fondista?

— Per sucá y menjar bons talls no ho trobo del tot absurd, y aixó de pogué agafar tantas paellas pel mànech tampoch m' aniria mal; pero, si haig de di 'l que penso y no s' han de disgustar, la meva idea es un' altra.

— ¡Ah! ¿Ja hi havias pensat en la qüestió del ofici? Així 'ns agrada. Veyám, ¿qué voldrias ser?

— Pallasso. — ¡Jesús, ¡quina atrocitat! ¿Ja sabs lo que dius? Ves désat; aixó, noy, treut'ho del cap. — Vull ser pallasso.

— Impossible. — ¡Vull ser pallasso!

— Rebrás. — ¡Vull ser pallasso!

— Que callis. — ¡Vull ser pallasso!!!

— ¡Arri allá!

Y la escena de familia, com ja 's comprén, va acabar ab una tunda de búten, d' aquelles que fan fredat.

Violentant, donchs, els seus gustos, per respecte als seus papays, que fora alló de pallasso no li volgueren posar cap obstacle en res, el jove

va estudiar per advocat, va lliensar-se a la política va arraparse com un cranch als faldons dels personatjes que 'l podian enlayrar va ser revolucionari dels més encalabrinats, després va passarse als negres, després va passarse als blancs, després se'n va anà ab els grisos y després ab els morats, fins que un dia, tip sens dupte de mudar de pis cada any y de cambiar de casaca ab tanta facilitat, degué dirse:—Ha arribat l' hora de satisfé 'l bell ideal d' altre temps. ¿Qui ha d' impedir-ho? ¡Ningú! Donchs... ¡a comensar!

Y ara 'l tenen cada tarde al Congrés, gesticulant, fent morir talment de riure ab els seus bonichs arranchs, sempre inventant farsas noves, sempre trobant salts extranyys y sempre mostrant son geni tant en els passos de ball com en son gran repertori cómich-bufo-dislocant patriótic seleccionista xulo-bélich-nacional.

Quan la vocació s' imposa, ¡qué costa de desviar! Ell volia ser pallaso, y, ja ho veuen, ho ha lograt.

C. GUMÀ.

¿PER QUÉ NO CAU EL GOVERN?

molta gent ho he sentit dir: —¿Es extrany que aquest govern no caygui!

Jo no ho extranyo gens. Es veritat que la situació es inaguantable, que 'ls disbarats van darrera 'ls disbarats en galopada frenética, que 'l coro de queixas es cada dia més estrepitos; pero hi ha que convenir també en que 'l govern conta ab una forsa formidable que l' apoya y dona alé.

—No—replica algú:—no conta ab cap de forsa; el descontent es general. ¡Sant' ignocencia!

Si 'l descontent fos general, tindria paga y ja no seria descontent.

Negar las corrents de simpatia que rodejan al govern es negar la realitat.

Desde luego, todas las compañías ferrocarrileras están al costat seu.

Quan el ministre dicta una lley, las empresas ja ballan d' alegría.

—¿Lley nova?—diuen: protesta segura.

Y protesta significa nombrament de comisiones, viatjes a Madrid y aument extraordinari en els ingressos de las compañías dels ferrocarrils.

Després d' aquestas venen els fondistas de la Cort.

¡Els sentissin parlar de 'n Villaverde! Es un ángel, un Deu, el ministre més hermós y patriota qu' hem tingut a Espanya.

Naturalment. Las comisiones cauen sobre Madrid com las aurenas sobre las nostras costas durant la primavera, y las fondas no poden casi allotjar a tants forasters com se presentan.

Ara com ara, diu que allí no hi ha un sol quarto vacant. Mitja nació es a Madrid reclamant contra alguna cosa.

Comissió d' arrossayres valencians.

Comissió de comerciantes d' arrós que van a dir mal dels arrossayres.

Fabricants d' alcohol natural.

Fabricants d' alcohol artificial.

Miners del nord que demanan la rebaixa del nou impost ab que intenta connarlos el ministre.

Pagosos del sur que gestionan lo lliure cultiu del tabaco.

Representants dels pobles perjudicats per las darres inundacions.

Representants de las comarcas assoladas per la llagosta.

¡Ab quin gust se fregan las mans els amos de las fondas al veure aquest bé de Deu de cullita!

—Sobre tot—diuen al ministre d' Hisenda cada vegada que 'l van a veure:—sobre tot no las despatxi massa depressa a las comisiones. Entretinguilas una mica; convé que passin dias aquí.

Y com qu' en Villaverde 'ls complau, calculin si 'ls fondistas han d' estar tots como un solo hombre al costat del govern...

Els rentistas del Estat també pensan de la mateixa manera.

—Bé, sí,—diuen, quan senten que algú pondera las negruras de la situació:—tot lo que vosté vulgui, pero lo cert es que 'l govern paga 'l cuponet y tot va marxant.

Dels alts militars, dels generals ni cal parlarne. No fan res, firman la nómina, cobran... ¿Qué més han de volguer, sino la continuació del govern?

Girémnos al clero y 'ns trobarém ab els mateixos sentiments ministerials. El clero sab que ab els que avuy governan no ha de teme res. Podrán rebaixar el sou dels mestres, dels jutjes, dels guarda-passeigs, del

sursum-corda: la paga dels capellans nola tocarán. Roma no ho vol, y a Madrid no 's mou una fulla sense l' autorisació de Roma.

¿A qué continuar? Si volguessin contemplarla la llista dels devots del govern ocuparia molt puesto.

Els frares que han vingut de Filipinas y que aquí han sigut rebuts en palmas.

Els senyors de la Tabacalera, que obtenen del ministeri tot lo que volen.

Els marinos que, després dels éxits de Cavite y de Santiago, encare confian en tornar a tenir esquadra.

Els toreros, els xulos, els investigadores, els comissionats d' apremis...

Tota aquesta gent apoya a la situació y li dona 'l calor de las sevas simpatias.

¿Ho comprenen ara per qué no cau el govern?

Perque, exceptuant els dotze ó catorze milióms d' espanyols que 's moren de gana, el resto del país es ferrosament silvelista.

FANTÁSTICH.

ARAULAS pronunciadas a Londres per un tal Lord Landsdowne en en la Cámara dels Lords:

«L' Inglaterra es com un atleta que 's bat ab el bras esquert lligat a l' esquena; pero 'l bras dret el té intacte com may li

havia tingut en tota la historia del Imperi.»

Ja comprendrán que al parlar del bras dret aludeix a la marina.

Pero que 'ls boers inutilisin el bras esquert a Inglaterra, y ni bona será aquesta pera fer marxar una llanxa al rem.

Diu un periódich que pel districte de Sant Feliu de Llobregat corren aquests dias una colla de investigadores, a conseqüencia de quals visitas els alcaldes dels pobles convocan als propietaris y 's parla de un reparto quals quotas no son pas pera pagar cap contribució de las establertas.

Ara vegin perque han de atacarlos aixís a n' aquells pobrets.

Els investigadores son gent molt amant de la familia: tenen una cusina (prima) perduda, y miran si la troban. Per aixó 's diu que buscan la perduda.

Y aixó, francament, lluny de ser digne de censura, jo ho trobo molt laudable. ¡Sobre tot las cusinas!

Y bé vamos ¿en qué quedém? ¿Vindrà ó noindrà?

¡Per nosaltres ray!...

Res: «diguinli que vingui—que aquí la esperém.»

Crida l' atenció El Ampurdanés de Figueras sobre 'l gran número de senyoras generalment viudas, ricas y vellas, que moren en aquella ciutat fent testament a favor de la seva ánima, y nombrant, naturalment, hereus de confiansa a personatjes católics de lo més granat, entre 'ls quals sol figurarhi sempre un capellá.

Aixó, si bé 's considera, no deixa de ser molt natural.

¿Qué han de fer els corps sino llansarse sobre la carn morta?

En Silvela volia a tota costa que 'ls pressupostos quedessin aprobats avants del diumenje de Carnestoltas.

Probablement devia ferho perque comensessin de un plegat las dos Quaresmas: la del calendari y la del pago dels nous tributs.

No dirán que no siga religiós el tal Silvela: tractava de imposarnos la penitencia per partida doble, enviantnos mes fácilment al cel en cos y ánima.

Tal van posantse las cosas que no pot dirse que l' actual govern haja faltat als seus compromisos.

Va dir que faria la regeneració, y la está fent. No hi ha sino que ha comensat per fer la regeneració dels que cobran.

Per uns ó altres havia de comensar.

Quan veig la manera que tenen de podar els arbres dels passeigs de Barcelona, penso que 'l mateix sistema s' emplea en la poda del arbre de la riquesa pública.

Ni en aquells ni en aquest s' hi deixa mes que la soca y algunas branques mestres: tot lo demés, las branques petites y 'ls branquillons desapareixen. Tota la petita riquesa, tot l' impuls del treball honrat

son castigats sense misericordia. Y un arbre en tals condicions apenas brota, y no dona fruyt.

Un arbre aixís no pot donar mes que llenya.

L' arcalde de Alicante va prohibir la celebració de un meeting republicá per no treure importancia a una professó organizada pels missioners que havia de celebrarse a la mateixa hora.

¡Qué s' hi ha de fer! Avuy van per fora. Ja vindrá 'l dia en que las professóns tornarán a anar per dintre.

Ja no n' hi ha prou ab las placas del reinaré; ara s' han inventat uns botons del mateix género.

Per tot lo que fem aquí ens admiran las nacions.

Ara sí que podrán dir que la cosa té... botons.

SOLUCIONS

- A L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO
- 1.ª XARADA.—Ca-si-mi-ro.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Pebrot—Pobret.
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Un tesoro escondido.
 - 4.ª TERS DE SÍLABAS.—GI RO NA RO BER TA NA TA LI
 - 5.ª GEROGLIFICH.—Lo canó va sempre allá dret hont lo apuntan.

Han endevinat todas las solucions los ciutadans P. Peta y Un comerciant de Kamisas; n' han endavinadas 4, Un L. Retrangas de 1.ª, Pau Piu, Tomás Moro y Paquitilla; 3, J. Astort y Criada responzona; 2, B. de plata, L. Regneral de París y Mico-demus; y 1 no més, Esclau blanc y Sara Lara.

ENDEVINALLAS

XARADA
Pérdua

Desde l' carrer del Total a la plassa de Sant Jaume y a poca distancia de la iglesia del Dos, un hermós nen de cinch anys, jugant ab altres de la seva edat, ha perdut un puro de deu céntims que ha comprat en un estanch de son oncle, establert davant mateix de un acreditadíssim prima-tercera.

Per consegüent, se suplica a la persona que haji trobat el cigarro citat, fassi l' obsequi d' entregarlo a n' al pare de la criatura (Llástichs, 5), qui, en senyal d' agraïment, li regalará una cerilla ab la qual 'l subjecte de la troballa encendrà la breva que aquell ab molt gust se fumará.

Apa, donchs, lectors: a espavilarse y obrir l' ull, puig poden aprofitar l' ocasió ara que 's presenta y com que la gratificació val la pena, per aixó 'ls hi advertixo, perque de gangas per l' istil no n' hi ha cada dia y quan passen s' han d' arreplegar.

JOSEPH GORINA ROCA.

GEROGLIFICH

GENER

SALOYAM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Mira-nius, Cucala, A. Rosés Maristany, C. Cantadora, C. Prim, Un Dentista, Niuclés, M. Argemí de T. P. Sala Brugas, Sirrab, Patatin-patum, y P. Rerref:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans M. Planas, Un comissionista de Kamisas, Un L. Retrangas y C.^a, El Regeneral de París, Un parroquiá del 5, E. Zola y B., J. y M. Premiá, Tap de suro vilafraquí, Montubliz, Professor del 69, y Pep Martra:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá A. F. y P. (Tarragona): Ja varem parlarne y lo que diguessem seria una repetició.—Oliva Dolza: Las seguidillas están escritas ab salero y las publicarém.—A. B. (Capellades): Com lo que diu vosté ja varem consignarho la semana passada, no hi ha necessitat de repetirho. J. Asleib: «¡Qu' es trist a voltas no ser poeta! Aixó diu vosté: y en efecte, lo que 'ns envia es molt trist.—T. Mitjans y Santacana: Queda acceptada.—Sisket D. Paila: De las seguidillas que 'ns remet no se'n pot aprofitar mes que una.—F. Carreras P.: Va molt bé.—J. P. En cambi la de vosté ni fer broma.—A. Cortina Rivera: La composició está bé y 'ns quedém ab ella.—Mossen Lletugas: Idem la de vosté.—S. Bonavia: La curta 'ns va; en cambi a l' altra 'ns hi sobra lo de la purgació.—Gafarró: Resulta un xich massa llarga, difusa y algun tant incorrecta.—Cuñica: ¡Y qué burro qu' es vosté!—A. Doria: Sens dupte no haurá advertit que 'ls dos últims versos del sonet no riman.—Aiger E. F.: No fa per casa.—J. Amataviv: Rebut l' envió, y si no todas las composicions, alguna n' hi ha de aprofitable.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

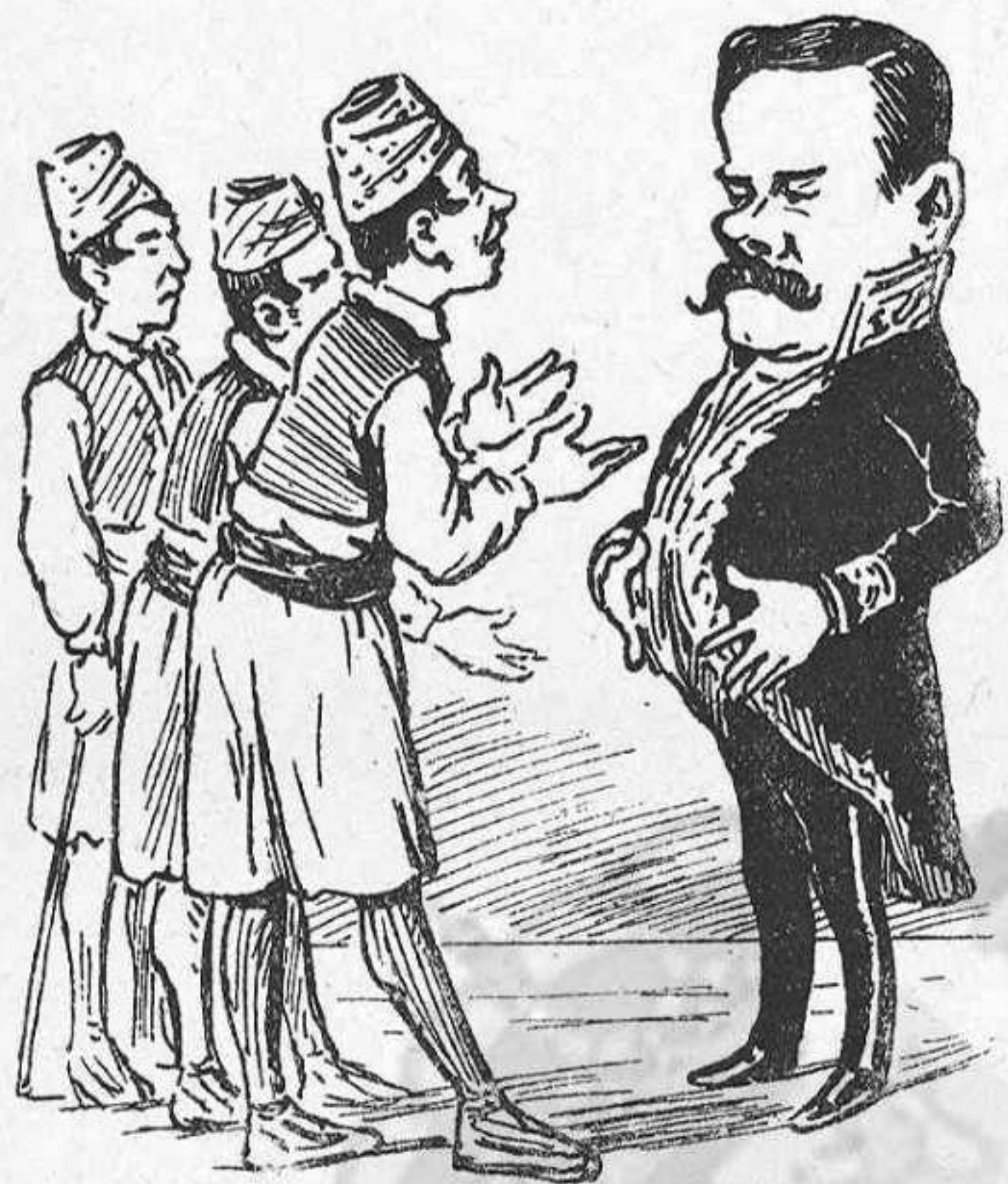
A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

BARREJA DE ACTUALITAT

—Entrém á comprarne y no 'ns coneixerá ningú. | Caretas á la moda del día. |

El Carnestoltas de aquest any.

—Senyor ministre: sense l' arrós no podém viure.
—Ni nosaltres tampoch.

Una disfressa de contribuent.

—Espanya vá disfressada.
—De qué?
—De regenerada.

«Diu que anirém tan bé—que 'l diari ho porta—que la reyna vé.

(Cansó popular.)